

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרָטִית אַחֲרֵי א' דַּחּוּל הַמּוֹעֵד פְּסַח (בְּחוֹל ל' ב' דַּחַג הַפְּסַח) ט"ז נִיסָן ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / רַבִּיעִי עִם רִשׁוֹן

כַּעַת נִלְמַד מִצֻּוֹה נּוֹסֶפֶת. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִהְגוּ לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת בְּכָל מְקוֹם שָׁבוּ רָצוּ, הֵם הָיוּ פְּשוּט בּוֹנִים מִזְבֵּחַ לַה' וּמִקְרִיבִים עָלָיו אֶת הַקִּרְבָּן. מִרְגַע שֶׁנִּבְנְהָ הַמִּשְׁכָּן הִתַּר לָהֶם לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת רַק בְּמִשְׁכַּן אוֹ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. מִצֻּוֹה זֹאת שֶׁמִּזְמַן עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא לַעֲבֹד עֲבוֹדָה זָרָה- וְכָל הַקִּרְבָּנוֹת שֶׁלָּהֶם יִהְיוּ לַה' בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

תְּהֵלִים / יוֹם ט"ז לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ע"ט- פ"ב

בְּפָרֶק הָרִאשׁוֹן מִתּוֹךְ הַפְּרָקִים שְׁאוּמְרִים הַיּוֹם, יִשְׁנֹו פְּסוּק אֹתוֹ אוֹמְרִים בְּקוֹל בְּלִיל הַסֵּדֶר: "שִׁפּוֹךְ חֲמַתְךָ עַל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ"

מִנְהַגֵּנוּ לֹאמַר אֶת הַקְּטָע הַזֶּה בִּישִׁיבָה. שׁוֹלְחִים שְׁלִיחַ עִם נֵר לְפִתּוֹחַ אֶת הַדָּלֶת (כַּאֲשֶׁר לִיל הַסֵּדֶר חָל בְּשַׁבָּת, כְּמוֹכֵן לֹא לֹקְחִים נֵר) וְאוֹמְרִים אֶת הַקְּטָע הַמִּתְחִיל בְּמִלִּים הָאֵלֶּה. כָּלֵם מִמְּתִינִים לְשִׁלּוּחִים הַפּוֹתְחִים אֶת הַדָּלֶת לְפָנָי שֶׁמִּמְשִׁיכִים אֶת הַסֵּדֶר.

כְּשֶׁהַרְבֵּי הַרִי"ץ הִזָּה צְעִיר, אָבִיו, הַרְבֵּי הַרִשׁ"ב אָמַר לוֹ שֶׁהַסֵּדֶר הֵנוּ זְמַן מִיָּחָד שָׁבוּ נִתֵּן לְבַקֵּשׁ מֵה' דְּבָרִים טוֹבִים. עָלָיו לְנַצֵּל אֶת הַזְמַן הַזֶּה לְבַקֵּשׁ רוּחַנִיּוֹת, לֹא לְגִשְׁמִיּוֹת. עָלָיו לְבַקֵּשׁ בְּמִיָּחָד לְהִיּוֹת "מְעַנְטֵשׁ" וּבְמִיָּחָד בְּזְמַן אֲמִירַת "שִׁפּוֹךְ חֲמַתְךָ".

הַאָדְמו"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר שֶׁהַמְצוֹת שֶׁלָנוּ צְרִיכוֹת "נִשְׁמָה". הֵן צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת מְסֻגְלוֹת "לְעוֹף" לֵה'. כַּאֲשֶׁר חוֹשְׁבִים עַל כֶּף שֶׁה' מְשַׁיֵּחַ עַל כָּל דְּבַר שֶׁאָנוּ עוֹשִׂים (יִרְאֶה) וְאִיךְ אָנוּ אוֹהֲבִים אֶת ה' וּמוֹכְנִים לְתַת הַכֵּל בְּעִבּוּרוֹ (אֶהְבֶּה) הַכּוֹנֵה הַזֶּה הִיא הַנְּשִׁמָּה שֶׁל הַמְצוֹת וְהִיא זֹה שְׂגוּרְמַת לָהֶן לְהַתְרוֹמֵם וּלְעוֹף לֵה'.

הַיּוֹם הַאָדְמו"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר לָנוּ שֶׁאָנוּ צְרִיכִים עוֹד כּוֹנֵה חֲשׂוּבָה בְּמְצוֹת שֶׁאָנוּ מְקִימִים. לְחַשֵּׁב עַל כָּל הַיְהוּדִים הָאֲחֵרִים בְּעַת שֶׁאָנוּ מְקִימִים מְצוּהָ. כָּל הַיְהוּדִים צְרִיכִים לְהִיּוֹת קְרוֹבִים לֵה' בְּאִמְצָעוֹת הַמְצוֹת שֶׁלָנוּ, לֹא רַק אֲנַחְנוּ. כְּשֶׁאָנוּ חוֹשְׁבִים עַל כֶּף, הַדְּבַר גּוֹרֵם לֵה' הַרְבֵּה נַחַת- וְהַנְּחַת הַזֶּה נִקְרָא "יַחֲוֹד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָא". בֵּינּוּ שֶׁאָנוּ צְרִיכִים כּוֹנֵה, כָּל יוֹם לִפְנֵי, בְּרוּךְ שֶׁאָמַר "אָנוּ אוֹמְרִים" לְשֵׁם יַחֲוֹד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָא" שֶׁאָנוּ מְתַפְּלְלִים עַל מְנַת לְגַרְם לֵה' נַחַת מִיַּחְדָּת. כַּאֲשֶׁר אוֹמְרִים זֹאת, עָלֵינוּ לְכוֹן שְׂכִינְתָא זֹה הִיא עִבּוּר כָּל הַמְצוֹת אוֹתָן נִקִּים בְּמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם כָּלוּ. (יִשְׁנֵם אֲנֵשִׁים הָאוֹמְרִים לְשֵׁם יַחֲוֹד לִפְנֵי כָּל מְצוּהָ שֶׁמְקִימִים. אֲבָל לִפִּי נֶסֶח חַב"ד אוֹמְרִים זֹאת פֶּעַם אַחַת לְמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם).

הַאָדְמו"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר לָנוּ הַיּוֹם עַל כּוֹנֵה מִיַּחְדָּת שֶׁאָנוּ צְרִיכִים לְכוֹן כַּאֲשֶׁר אָנוּ מְקִימִים מְצוּהָ, כְּדִי שֶׁהַמְצוּהָ שֶׁאָנוּ מְקִימִים תּוּכַל לֹא רַק לְקָרֵב אוֹתָנוּ לֵה' אֲלֵא לְקָרֵב אֶת כָּל הַיְהוּדִים לֵה'. הַאָדְמו"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר שֶׁרַק לְצַדִּיקִים גְּדוֹלִים מְאֹד אֲכַפֵּת שְׂכָל מְצוּהָ שֶׁהֵם מְקִימִים תִּקְשֶׁר וּתִקְרַב אֶת כָּל הַיְהוּדִים לֵה'. אֲבָל אֲצֵל רֹב הַיְהוּדִים, מֵה שְׂבָאָמַת אֲכַפֵּת זֶה שֶׁאָנוּ נִרְגֵּשׁ קְרוֹבִים לֵה'. וְלַהֲגִיעַ לְמַצֵּב שְׂבָאָמַת אֲכַפֵּת מֵה קוֹרָה לְכָל יְהוּדִי, זֶה לֹא דְבַר קַל בְּכָלֵל.

עַם כָּל זֶה, הִיּוֹת וְהַכּוֹנֵה גּוֹרְמַת לֵה' נַחַת, וְזֶה מֵה שֶׁה' רוֹצֶה, שְׂכָל הַיְהוּדִים יִהְיוּ קְרוֹבִים אֵלָיו, וְכָל יְהוּדִי בְּנִשְׁמָה שֶׁלוֹ רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ שֶׁל ה', זֹה הַסִּבָּה שֶׁאָנוּ עֹדִינּוּ רוֹצִים זֹאת. אֲפֹלוּ אִם הָאָדָם לֹא רוֹצֶה זֹאת עִבּוּר עֲצוּמוֹ, הוּא רוֹצֶה בְּגִלְלָה שֶׁה' רוֹצֶה זֹאת.

הַרְבֵּי מְרָאָה לָנוּ אִיךְ לַעֲשׂוֹת זֹאת. הַרְבֵּי אָמַר לָנוּ שְׂכָל מְצוּהָ שֶׁאָנוּ מְקִימִים יְכוּלָה לְהִבְיֵא אֶת הַמְּשִׁיחַ וּלְהִבְיֵא אֶת כָּל הַיְהוּדִים קְרוֹב יוֹתֵר לֵה'. הִיּוֹת וְכָלָנוּ מְקִימִים מְצוֹת עַל מְנַת לְזַרְזֵא אֶת בֵּיאת הַמְּשִׁיחַ, כְּלָנוּ מְשִׁתַּדְּלִים לְקִיַּם מְצוֹת בְּכּוֹנֵה כְּמוֹ שְׁלוּמְדִים בְּתַנְיָא.

הַאָדְמו"ר הַזֶּקֶן אוֹמֵר לָנוּ שְׂכָל יְהוּדִי רוֹצֶה מְעַצְמוֹ לְהִיּוֹת קְרוֹב לֵה'. לֹא רַק הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים. מַדּוּעַ?

בְּגִלְלָה שְׂלֹכֵל יְהוּדִי יֵשׁ אֶת הַכּוֹחַ שֶׁל הַנְּשִׁמָּה שֶׁלוֹ לַעֲשׂוֹת הַכֵּל לְמַעַן ה', אֲפֹלוּ לְמַסֵּר אֶת הַחַיִּים שֶׁלוֹ לְמַעַן ה'. כְּשִׁיְהוּדִי זוֹכֵר עַד כְּמָה הוּא אוֹהֵב אֶת ה', הוּא רוֹצֶה לְקִיַּם אֶת כָּל הַמְצוֹת. כְּלָנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת קְרוֹבִים לֵה'.

כָּל יוֹם, כְּשִׁיְהוּדִי מְתַפְּלֵל וְלוֹמֵד, זֶה סוּג שֶׁל מְסִירוֹת נֶפֶשׁ, בְּגִלְלָה שְׂבָאָשֶׁר מְתַפְּלֵלִים וְלוֹמְדִים לֹא חוֹשְׁבִים עַל אֲכִילָה וּשְׂתִיָּה אוּ דְבָרִים אֲחֵרִים שֶׁאָדָם צְרִיךְ, רַק חוֹשְׁבִים עַל קְרִבָּה לֵה', כְּמוֹ אָדָם שֶׁמְקַרֵּיב אֶת חַיָּיו לֵה' שֶׁרַק חוֹשֵׁב עַל מֵה שֶׁה' רוֹצֶה.

לְכוּ אוֹמְרִים מִיָּדִי בְּקֹר בְּבִרְכוֹת הַשַּׁחַר: "אֵלוֹקֵי נִשְׁמָה שְׁנַתָּת בֵּי.."- ה' נָתַן לָנוּ אֶת הַנְּשִׁמָּה שֶׁלָנוּ. כְּשֶׁאָנוּ נִזְכָּרִים שֶׁהַנְּשִׁמָּה שֶׁלָנוּ שִׁיכָת לֵה', נוֹכַח לְהַתְפַּלֵּל וּלְלַמֵּד תּוֹרָה, עַל מְנַת שֶׁהַנְּשִׁמָּה שֶׁלָנוּ תִתְקַרֵּב לֵה'.

בלילה השני של חג הפסח קוראים קריאת שמע כמו בכל לילה. (בלילה הראשון מדלגים על רוב ה"שמע" כיון שזהו ליל שמורים וה' משגיח עלינו אפלו יותר מהרגיל).

לפני ששואלים מה נשתנה, אומרים "טאטע, איך וויל ביי דיר פֿרעגן פיר קשיות" – אבא אני עומד לשאל אותך את ארבעת הקשיות. זהו חלק מנסח ההגדה ואיננו משנים זאת. כפי שבברכת המזון אדם אומר "את אבי מורי.. ואת אמי מורתי" אפלו אם ההורים רחמנא לצלן אינם חיים עוד, אדם אומר "טאטע איך וויל ביי דיר פֿרעגן" = אבא אני רוצה לשאל אותך.. בין אם הוריו חיים או לא ובין אם נוכחים במקום או לא.

ספר המצוות / מצות עשה י"ז

המצוה היומית, **מצות עשה י"ז** היא מצוה מיחדת רק למלך יהודי. מלך יהודי צריך לכתב או לקנות ספר תורה ולשמור עמו כל הזמן. הדבר יזכיר לו על תפקידו החשוב.

רמב"ם / הלכות תפלין ומזוזה וספר תורה (פרקים ח', ט', י')

ברמב"ם היום, מסיימים את סדרת ההלכות הנוכחית.

פרק ח' - הרמב"ם מלמד עוד על כתיבת ספר תורה. לומדים על השארת רוחים אחר קטעים שונים בספר תורה.

פרשה פתוחה היא פרשה המתחילה בתחלת שורה, והמרוח בינה לבין הפרשה הקודמת הנו בן תשע אותיות לפחות. (בחמש מסמנת באות פ')

פרשה סתומה היא פרשה המתחילה בדרך־כלל באמצע שורה, והמרוח בינה לבין הפרשה הקודמת הנו בן תשע אותיות לפחות. אם אין מרוח של תשע אותיות, כך שנתן לכתב את המילה הראשונה בפרשה באותה שורה, הפרשה תתחיל בשורה חדשה, מעט לאחר תחלת השורה. (בחמש מסמנת באות ס').

אם הסופר משאיר רוח במקום הלא נכון, או מתבלבל בין סוגי הרוחים, ספר התורה פסול!

פרק ט' - לומדים עוד הלכות רבות על כתיבת ספר תורה, תפירת היריעות וחיבורן לעצי החיים.

פרק י - בעת שלמדנו את כל ההלכות, אנו מבינים שישנם יותר מעשרים אפשרויות לספר התורה להפסל חס ושלום. למשל אם שתי אותיות נוגעות אחת בשניה, או הדיו אינו שחר. לומדים גם כיצד יש להתייחס לספר התורה. אחת ההלכות היא שספר התורה יכול להמכר רק אם אין לאדם שום דבר אחר למכור והוא רוצה ללמד תורה או להתחתן.

הרמב"ם אומר כיצד להתייחס לתשמישי קדשה אלו, עלינו לגנז אותם כאשר אינם ראויים לשמוש בגניזה (שמות).

דרכי החסידות / הגדה של פסח

אחד ההסברים למה נשתנה:

גלות היא כמו לילה. במהלך היום השמש מאירה, הכל ברור ואנו יכולים לראות מה קורה. בלילה, חשוך, איננו יכולים לראות מה קורה והכל יכול להיות מבלבל.

יֵלֵד יְהוּדֵי שׂוֹאֵל "מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה?" מִדּוֹעַ הַגָּאֵלָה מֵהַגְלוֹת הַזֹּאת שׁוֹנָה מִכָּל גְּלוֹת אַחֲרֶיהָ?".
כָּל קוֹשִׁיָה מֵרְאָה בִּיצֵד הַגָּאֵלָה תִּהְיֶה הַרְבֵּה יוֹתֵר עֲצֻמְתִּית מִכָּל גָּאֵלָה אַחֲרֶיהָ:
מִטְבִּילִין- עַל מְנַת לְהַטְהֵר, טוֹבְלִים בְּמַקְוֵה. בְּגָאֵלָה, ה' יִטְהַר אוֹתָנוּ מִכָּל הָעֲבֻרוֹת שֶׁלָּנוּ (עֲבֻרוֹת שֶׁל
הַגּוֹף אוֹ שֶׁל הַנֶּשְׁמָה).
חֲמִץ - הָעֲבֻרוֹת שֶׁלָּנוּ נּוֹבְעוֹת מִגָּאֵוָה, שֶׁהִיא נְפוּחָה כְּמוֹ הַחֲמִץ. כְּשֶׁמְשִׁיחַ יָבוֹא, לְכֹלֵם יִהְיֶה בְּטוֹל,
וְלֹא נֵעֵבֵר עוֹד עֲבֻרוֹת.
מְרוֹר- יִרְקוֹת הֵם דְּבַר נוֹסֵף, הֵם גּוֹרְמִים לְאוֹכֵל טוֹב לְהִיּוֹת טַעֲמִים יוֹתֵר, כְּאֲשֶׁר מְשִׁיחַ יָבֹא נִרְאֶה בִּיצֵד
כָּל הַגְּשָׁמִיּוֹת הִיא תּוֹסֶפֶת, וְיִרְגִּישׁוּ לָנוּ כְּמוֹ מְרוֹר- דְּבַר מֵר.
מְסֻבִּין- כְּאֲשֶׁר מְשִׁיחַ יָבוֹא, נִהְיֶה נְנוּחִים לְחִלוּטֵין. אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁלֹּא נִרְצָה בְּשׁוּם אִפֹּן לְחַזֵּר לְתַקּוּפַת
הַגְּלוֹת נוֹכַח לְהִיּוֹת בְּנוּחוֹת בֵּין שְׁאֵנוּ יוֹדְעִים שְׁאֵנוּ חוֹפְשִׁים.
אוֹלָם בִּיצֵד יִתְכַּן שֶׁתִּהְיֶה לָנוּ גָּאֵלָה כֹּה נְפִלְאָה, אִם הַגְּלוֹת הִיא כֹּה קִשָּׁה?
הַתְּשׁוּבָה הִיא "עֲבָדִים הֵיינו לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם" כְּשֶׁהַיְהוּדִים הָיוּ בְּמִצְרַיִם, הִיְתָה לָהֶם גְּלוֹת קִשָּׁה, אָבֵל
ה' הִצִּיל אוֹתָם בְּכָל זֹאת. ה' יַעֲשֶׂה זֹאת שׁוֹב, אֲפֹלוּ שִׁיתְכַּן שֶׁנִּרְאֶה לֹא אֲפֹשְׁרֵי.
אָנוּ רוֹצִים מְשִׁיחַ עֲכָשִׁיו!
(פְּסַח ה'תשל"ב)